№ 13 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1956

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— За що це його так качають?
— За силос...

БЕЗ ВІДРИВУ ВІД МАШИНИ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

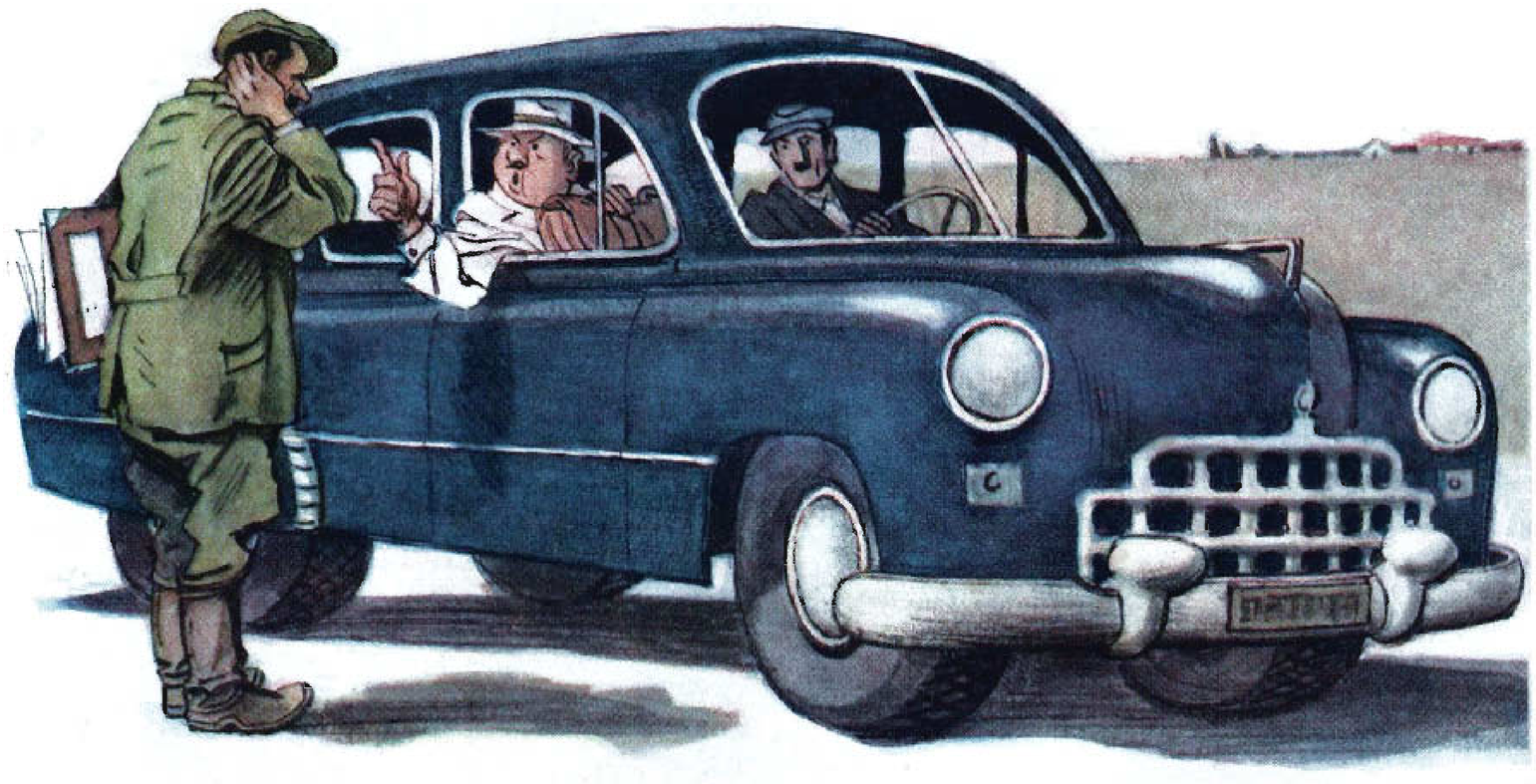

— Щогодини повідомляйте телефоном про хід жнив. Через кожні дві години — надсилайте письмові зведення. І пам'ятайте, що успіх жнив можна забезпечити тільки безпосереднім керівництвом на полі.

Хто старший?

Залізобетонне серце у того Цома! Незламна воля! Йому пишуть, його просять, йому мало не в любові освідчуються, а він хоч би тобі що.

Та зробимо коротеньку передмову.

Закарпатський обласний будівельний трест споруджує цього року сім шкіл, житлові будинки, меблькові фабрики, завод. Відомо, що для будівництва потрібний ліс. Попросив трест Міністерство міського та сільського будівництва, щоб допомогло дошками. Отут і почалося.

Заступник начальника Головліспрому міністерства т. Нехамкін ударив телеграму директорові Вижницького деревообробного комбінату т. Цому, в якій написав:

«Переконливо прошу вишукати можливість негайного відвантаження одного вагона дощок Закарпатському облбудтресту станцію Ужгород».

Який стиль! Яка ніжність! Та не зворушила вона серця Цома. Дощок він не відвантажив. І відповіді Головліспромові не дав.

Минув певний час, і полетіла з Києва до Вижниці нова телеграма — урядова.

«Телеграфуйте видачу Закарпатському трестові тридцять кубометрів дощок. Заступник міністра Долотов».

Але не на того напали! Цом знає, що робити. Він шле до Києва хитру відповідь:

«Закарпатський облбудтрест не з'явився за одержанням дощок. Цом».

Замиливши начальству очі, Цом знову надовго замовк. Вирішили вдруге ударити по ньому урядовою:

«Дошки Закарпатському трестові негайно відвантажте станцію Ужгород телеграфуйте дату відвантаження. Заступник міністра Долотов».

А Цом — ні пари з уст. Ще кілька разів били по ньому телеграмами, та не збили із зайнятої позиції. Уже настав травень, будівельний сезон в розпалі, ужгородські будівельники в дошку розбиваються, а дощок нема.

Аж 20 травня розтало трохи серце Цома, і відвантажив він до Ужгорода два вагони дощок, хоч повинен уже був на той час відвантажити чотири вагони. Зробивши таку операцію, він знову надовго замовк.

Наведені зразки епістолярної творчості до певної міри характеризують стиль роботи Міністерства міського та сільського будівництва УРСР. Дуже хочеться знати: хто ж старший — міністерство чи директор деревообробного комбінату Цом?

Мал. Л. КАПЛАНА

Творчий метод художника Мазилевича.

Дивитись треба завше в корінь

Жив-був секретарем райкому —
Іван Овсійович Братва.
Лука ж Мусійович Оскома
В райвиконкомі — голова.

Обидва хлопці симпатичні,
Керівники-масовики.
Де треба — строгі, де — ліричні,
И пожартувати — мастаки.

Та це, коли їх брать нарізно,
А стрінуться, — мов ті півні,
Понастовбурчуються грізно,
В чуби вчепитися ладні.

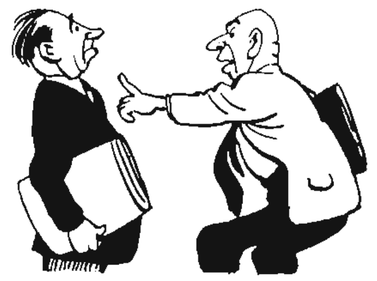

...Братва підозрював Оскому
У тім, що той його, мабуть,
З поста секретаря райкому
Тайком намірився зіпхнуть...

Оскома ж скоса подивлявся
Убік товариша Братви.
Він певен був, що той затявся
Його прогнати з голови.

Раз, у серцях якось, Оскома
Братві сказав: — Ти скандаліст!
— А ти — роззява, всім відома!
— А ти — лівак!
— А ти — центрист!..

А той того авантюристом,
А той на того — помело,
А той того опортуністом...
І закрутилось, і пішло.

І так дійшло аж до обкому.
Покликали туди ж і їх...
Братва косився на Оскому,
А той сидів ні в сих, ні в тих.

— Про ваш район невтішні вісті
Ходити стали по землі.
Десь узялись опортуністи,
І «ліваки», і взагалі...

І довелося там, в обкомі,
Сказати думку ділову
Братві Івану про Оскому,
Луці Оскомі про Братву,

Без тих «але», «мені здається»...
По щирості, на чистоту,
Як у житті в нас і ведеться
У боротьбі за правоту!

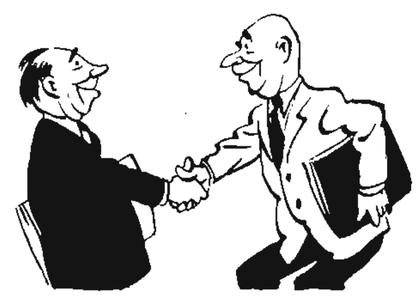

І що ж нам виявило «слідство»?
А те, що наші земляки —
Обидва чесні комуністи,
Шановані керівники.

Буває й так з людьми, котрі,
Що на язик, то те й змолов...
Дивитись треба завше в корінь,
Як говорив Кузьма Прутков.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ОДЕРЖУЮЧИ ПРИЗНАЧЕННЯ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я згоден працювати де завгодно: в північних, східних і західних районах... Києва.

ДОКИ РАДУ РАДИЛИ...

Мал. С. САМУМА

— Рапортую вам, товариш голова: за час вашого перебування на нараді по організації збиральної, колгосп достроково закінчив жнива.

Авт○дегустатор

Як є за що, то чому б і не похвалити людину. Тим більше таку людину, як Купріян Федорович Дехтяр. А от преса чомусь уперто мовчить, — ніби й нема на світі Купріяна Федоровича, ніби не він керує у Бродах (на Львівщині) райспоживспілкою.

Керує. Та ще й як керує!

Прибули, скажімо, вантажні автомашини для колгоспів. Інший, менш дбайливий кооператор, взяв би та тут же з бази і передав би їх покупцям, а голова Бродівської райспоживспілки — не з таких. Він повинен переконатися, що передає в руки колгоспникам машину міцну, доброякісну, а для цього з тиждень — другий випробовує її на перевозці своїх вантажів.

Одержав Купріян Федорович мотоцикли з колясками, посадив на них своїх заготувачів і вирядив у путь-дорогу. Через місяць, два, три т. Дехтяр з спокійною совістю зможе передати ті мотоцикли у продаж. Ніяких сумнівів щодо їх якості у нього не буде.

Хай тільки ніхто не подумає, що голова райспоживспілки любить робити добрі послуги чужими руками. Коли надійшли для продажу колгоспам автомашини «Побєда», він на одну сам особисто сів і приступив до її випробовування. Машина, очевидно, не дуже надійна, бо голова райспоживспілки ось уже другий рік її обкатує, а передати колгоспові ніяк не наважиться.

Ось яку людину обминає своєю увагою наша преса. Несправедливо! Про різних порушників правил торгівлі — пишуть, а про такого запопадливого кооператора ніхто й словом досі не обмовився.

Спасибі нашим читачам. Взяли та й написали нам про Купріяна Федоровича. А ми надрукували. Хай торжествує справедливість!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, певне, й уявлення не маєш про те, як у промартілі «Перше травня» механізовано процес виробництва цегли.

Так-от, поспішаємо тебе поінформувати про це.

По-перше, у нас є дизель на 80 кінських сил, по-друге — генератор, по-третє — глиномішалка, по-четверте — лебідка, по-п'яте— вальці...

Одне слово, чимало в нас механізмів, потужність яких вимірюється сотнями кінських сил.

Однак, усі вони безсилі перед головою нашої артілі т. Ляшенком.

Ці механізми наш голова звалив на подвір'ї цегельного заводу і вони вже більше року лежать, іржавіють. А тим часом працюють лопатки, яких у нас робітники з рук не випускають.

Підсоби, Перче, стати до ладу механізмам, покладеним на лопатки.

В. ЛИНЕНКО.

м. Зіньків, Полтавської області.

От що за штука — формалізм!

Сонце, як це давно уже доведено, любить заглядати у віконце.

А от Гнат Трохимович Новиков — начальник будівництва Кременчуцької гідроелектростанції — одного дня раптом помітив, що сонце почало світити йому не з вікна, а крізь зачинені двері приймальні. Гнат Трохимович протер окуляри, підійшов до дверей і побачив у них щілину на два пальці завширшки.

— І це — в новому будинку?! — розгнівався він.— Через місяць після здачі в експлуатацію! Викличите до мене начальника управління житлового будівництва Новицького.

Та глянувши в щілину, Гнат Трохимович і сам не зчувся, як його гнів змінився на подив. Він побачив, як біля одного з будинків нового міста сім'я працівника «Кременчукгесбуду» т. Хвощинського спільними зусиллями проштовхувала у вікно... шафу.

— Що вони там роблять?

— Вселяються у новий будинок,— пояснив т. Новицький, який саме з'явився на виклик.

— Вселяються? — протер очі Гнат Трохимович.— Через вікно-о-о?!

— А що ж робитимеш, коли меблі у двері не лізуть?..

Гнат Трохимович почервонів від обурення:

— І це кажете ви, — начальник управління житлового будівництва «Кременчукгесбуду»?

— «Кременчукгесбуд» за це не відповідає. Проектував «Гідеп».

Гнат Трохимович різким помахом руки показав на щілину в дверях.

— І це, скажете, теж «Гідеп»?

— «Гідеп». Формально за це відповідає він...

* * *

Серед будівників Кременчуцької ГЕС «Гідеп» давно уже зажив широкої слави. «Гідеп» — це гідроенергопроект. Міститься «Гідеп» у Харкові, але на «Кременчукгесбуді» люди в один голос запевняють, що він у них «у печінках сидить». Такі відгуки найчастіше можна почути у кварталах нового міста гідробудівників, де житлові приміщення вікнами повернуті на північ, а кухні і санвузли — на південь. Ці квартали проектували інженери «Гідепу». За їхніми проектами деякі будинки споруджено так, що меблі доводиться пхати через вікна, бо двері дуже вузькі. Для центральної кочегарки проектанти визначили місце поміж дитячим садком та яслами... Коли про це заходить мова, директор «Гідеп'у» т. Кузнецов знизує плечем:

— Нам претензій ніхто не подавав.

Що правда — то правда. Начальник управління житлового будівництва т. Новицький не став псувати відносин з проектантами. Навіщо? Не він же за проект відповідає. Він з точністю автомата копіював чужі помилки. А інженери «Гідеп'у», покладаючи надію на подібних невибагливих замовників, ще й не таке диво показали: зробили технічну документацію перемички та першого прольоту греблі умоглядно у своїх харківських кабінетах і помахами рейсфедерів стерли з лиця землі троє повноводих озер. Одна ця «формальна дрібничка», як назвали її проектанти, зірвала будівникам графік і загальмувала підготовчі роботи по спорудженню греблі на кілька місяців. Одна... А якою ціною розплачується будівництво за всі витівки деяких завзятих формалістів!

* * *

Шість місяців тому в районі будівництва на всіх видних місцях з'явилися плакати: «Наслідуйте приклад мулярів бригади т. Кушки!».

Що ж нового впровадили муляри цієї бригади? Вони перейшли на поточно-роздільний метод роботи, який удвічі збільшував продуктивність праці кожного муляра. Кілька днів муляри працювали за цим методом. Навколо них метушилися нормувальники, хронометражисти, фотографи, начальник управління т. Новицький. Потім хронометражисти пішли, зник начальник управління. Запасу будівельних матеріалів, потрібних для безперебійної праці, теж не стало.

І повернулися люди до старого методу праці, а про свій прославлений забули. Тільки в урочистих промовах його ще дехто для форми згадує.

З прихованою іронією дивиться тепер т. Кушка на плакати, які закликають його «наслідувати метод т. Кушки».

— Охоче наслідував би... Тільки ж, дайте можливість!

* * *

— Дайте можливість працювати без зупинок,— просять і машиністи земснарядів.

З трьох снарядів, закріплених за управлінням по будівництву основних споруд, жоден не використовується на повну потужність. По 15—20 разів кожного дня зупиняється, наприклад, земснаряд № 21. Замість 4300 кубометрів пульпомаси машина дає тільки 3000. А все тому, що добру половину дня люди порпаються біля робочого колеса, витягаючи з нього коріння. Могли б і не вбивати дорогий час на це невеселе діло, якби т. Осипов, начальник управління по будівництву основних споруд, завчасно очистив дільницю бульдозером. Але він про це й думати не хоче. Не тому, що вважає підготовчі роботи непотрібними, а через те, що... їх ніхто йому офіціально не запланував.

* * *

На тому місці, де найближчим часом розгорнеться будівництво основної греблі і турбінного залу електростанції, тепер з ранку й до пізньої ночі гудуть екскаватори. Землю, яку вони викопують, перевозять понад півтораста машин Новогеоргіївської автотранспортної контори. Рідко яка машина має справний кузов. Машиніст екскаватора завантажує машину грунтом, вона рушає з місця і... зразу ж починає той грунт розсипати. Екскаватор підбирає розсипану землю і насипає її у іншу машину. І так — без кінця й краю.

— Коли ж цьому буде край? — допитуються будівельники у начальника автотранспортної контори т. Манжосина.

Йосип Васильович Манжосин — людина лагідна, він обіцяє «щось зробити». Давно вже обіцяє. Йому, власне, поспішати нічого: оплату за свою роботу водії машин одержують не за реально вивезену масу грунту, а за «ходку».

Бурильники, які працюють на кар'єрі «Кременчукгесбуду», теж прибули сюди з своїм тарифом. Їхня праця оцінюється так, як це запроваджено «Укрвибухпромом» — з виїмки. А що саме вони виймають,— керівників «Укрвибухпрому» не цікавить. Коли б вони саме цим зацікавились, то дізналися б, що замість дрібного ділового каменю будівництво одержує величезні брили, які доводиться розбивати кувалдами, витрачаючи на це багато зайвого часу і коштів. Чи може будівництво обійтися без послуг цих бурильників? Звичайно, може, має цілковиту можливість замінити їх своїми робітниками. Але... не має на це формального права. «Укрвибухпром» може вибухнути гнівом і обрушити на голову невдоволеного вельми відчутні санкції.

* * *

От що за штука — формалізм!

На «Кременчукгесбуді» його ніхто не любить і всяк, хто тут живе, кляне. Навіть — самі формалісти.

Тільки ж, чи викорчуєш його одними прокльонами?

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

«Кременчукгесбуд».

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Через село Семикозівку протікає річка-невеличка, а через ту річку прокладено місток. Тільки користі з того містка аніякої, бо щоб добратися до нього, треба форсувати глибоке й широке болото.

Давно вже можна було б вимостити підхід до містка, але між правлінням колгоспу і сільською Радою роками точаться остогидні всім дебати про те, «чиє це діло»... Керівники сваряться, а в людей семикозівських, яким доводиться ходити через болото, виходить, як у безкінечній казочці про того дядька, що, ставши на колоду, упав у воду, викис, виліз, висох тай знову на колоду і знову — у воду...

Поклонися, Перче, керівникам нашого району, попроси їх ласкавенько, щоб подали нам рученьку через наше болото. І заодно запитай, як їм не соромно терпіти у своєму районі таке дорожне безладдя.

Г. РИБЕНКО.

Біловодський район,
Ворошиловградської області.

Мал. Л. БОЙКА

— Племінна худоба у вас є?
— Аякже! Оце поросятко ми спеціально на плем'я залишили...

Міністерська шухляда

Що треба мати для того, щоб зробити цеглину? Глину. А ще що? Паливо, щоб цеглину висушити. І чимало палива. Для цегельних заводів Києва щороку завозиться з Донбасу десятки тисяч тонн вугілля.

А чи не можна так зробити, щоб вугілля не возити? Чи не можна замінити донецьке вугілля бурим коростишівським, родовища якого лежать всього за 100 кілометрів від Києва?

Ось над чим задумались кілька років тому новатори Бучанського цегельного заводу, розташованого поблизу столиці. І дещо придумали...

Була розроблена оригінальна конструкція циклонно-вихрової топки для спалювання бурого вугілля. Міністр промисловості будівельних матеріалів УРСР т. Григор'єв, оцінивши важливість розпочатої справи, дозволив Бучанському заводові витратити 52 тисячі карбованців на будівництво експериментальної топки.

Завод топку збудував і перевірив її в роботі. Сподівання виправдались. Можна випалювати цеглу не дорогим донецьким, а значно дешевшим коростишівським вугіллям.

Після проведених експериментів завод попросив у міністра дозволу на будівництво експлуатаційної топки, щоб надалі випалювати цеглу місцевим паливом.

Міністерство ласкаво відгукнулося. Воно запропонувало своєму науково-дослідному інститутові перевірити експериментаторів.

Кілька місяців тривала перевірка і, нарешті, інститут написав висновки, в яких дійшов до правильного висновку, що треба спроектувати і збудувати експлуатаційну топку.

Та легше на небо вилізти, ніж пролізти через консервативно-бюрократичні хащі. Справу про новий спосіб випалювання цегли у міністерстві спокійно поклали в глибоку шухляду... Лежить вона в ній уже другий рік.

Сушать тепер новатори не цеглу, сушать собі голови і ніяк не можуть додуматись, що ж їм далі робити. До кого вже вони не вдавалися, де тільки не були, але хоч об цеглу бийся!

Цегельні та черепичні заводи України гостро відчувають нестачу дерева, з якого виготовляють рамки для сушіння цегли й черепиці.

На тому ж Бучанському заводі почали сушити черепицю не на дерев'яних, а на керамічних рамках.

І за цю новину ухопилися в Міністерстві промисловості будівельних матеріалів. Ще в 1953 році наказом міністра було запропоновано десятьом черепичним заводам перейти на керамічні рамки.

Але й для наказу міністра в міністерстві знайшлася шухляда! І досі ніхто не сушить черепиці на керамічних рамках.

Міцний мур збудувало Міністерство промисловості будівельних матеріалів, щоб відгородитися від новаторів та раціоналізаторів!

Л. ПРОКОПЕНКО.

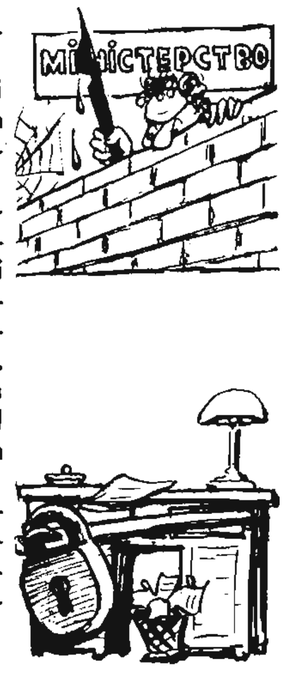

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

У Києві і в ряді інших міст роботи по прокладанню водопроводу, каналізації, ліній зв'язку тощо провадяться безладно й дуже довго.

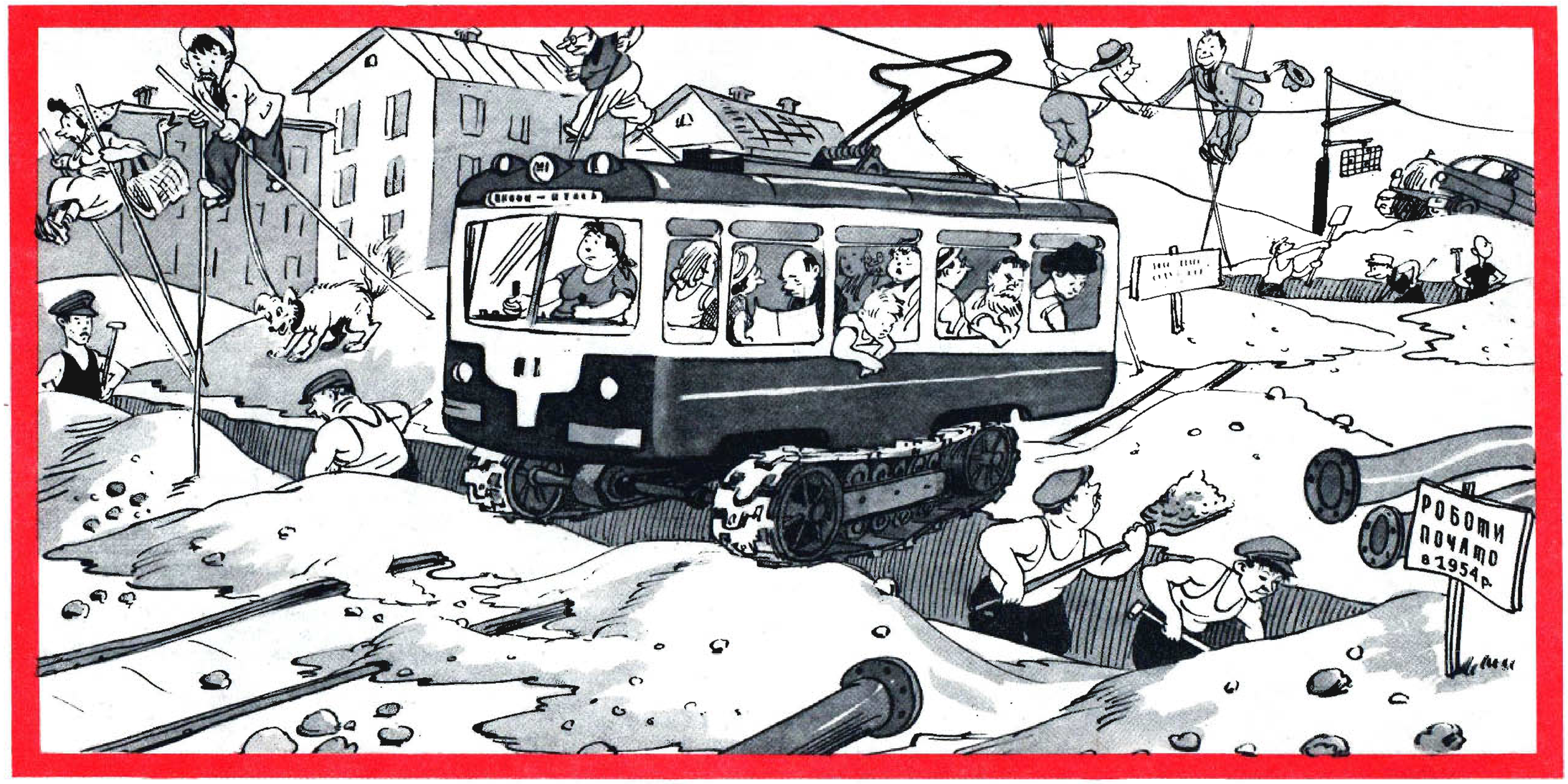

ПРИСТОСУВАЛИСЬ.

Берізка і хмарина

Тоненька Берізка просила Хмарину:
— Спинись на хвилину.
Хмарина спинилась... — Чого тобі треба? —
Спитала із неба.
І мовила голосом тихим Берізка,
Вклонившися низько:
— Мене обпалило посушливе літо,
Прошу пожаліти.
Пошли мені й роду моєму, Хмарино,
Дощу хоч краплину.
Хмарина, суворо насупивши брови,
Пішла за діброву.
Легка,гордовита, за вітром помчала,
Про себе бурчала:
— Ти там, на землі, а я високо в небі,—
Ну, що мені з тебе?
І сумно шепнула Берізка похила:
— Бодай тебе буря розбила!
Чванлива й бундючна, забула ти, Хмаро,
Що ти — земна пара.

А. БОНДАР.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Кажуть: хто рад обіцяти, той не має охоти дати. Ми переконалися в правдивості цих слів.

Над нашим колгоспом ім. Хрущова шефствує трест «Дніпроважбуд», яким керує т. Шленчак. Торік шефи красно обіцяли нам збудувати корівник. Та не який-небудь, а великий — чотирирядний, та не з чого-небудь, а із залізобетонних конструкцій.

Була визначена вартість будівництва в сумі 970 тисяч карбованців і підписана умова. Щоб шефам веселіше працювалося, колгосп переказав їм 450 тисяч карбованців.

— Ваші корови зимуватимуть у чотирирядному,— пообіцяли керівники «Дніпроважбуду».

Зимували корови у старих приміщеннях, бо роботи на будівництві нового корівника були виконані лише на третину.

Цього року на будівництві і того ладу, що був, не стало. Весною шефи ждали, поки дорога підсохне, а як вона підсохла, то десь на ній заблудилися, бо й досі до колгоспу не прибилися.

Виведи, Перче, наших шефів на битий шлях, покажи їм дорогу до нашого колгоспу!

М. ПІШНЬКО,
секретар парторганізації.

Магдалинівський район,
Дніпропетровської області.

Людина в рогових окулярах

У суботу, годині о дев'ятій вечора, у зливу і в град до чайної районного містечка Н під'їхав райвиконкомівський газик з дірявим верхом. З нього вилізла людина в рогових окулярах, з папкою під пахвою і, мерзлякувато щулячись, пошвидкувала до дверей.

У чайній було накурено. Пахло стравами і ще чимось горілим. Приїжджий, переступивши поріг, понюхав повітря, незадоволено скривився:

— М-да-а...

Та за якусь хвилину його ніс, мабуть, уже звик до не дуже чистої атмосфери просторого залу чайної. Чоловік одгорнув комір, протер окуляри і, поглядаючи на столи, за якими де-не-де сиділи відвідувачі, пішов до буфету.

— Добрий вечір, — привітався він з дорідною в білому халаті буфетницею.

Та досвідченим гострим оком з першого погляду визначила, що відвідувач не їхній еньский мешканець, а якийсь приїжджий, може, з області чи навіть з центра, люб'язно посміхнулася, блиснувши золотим зубом.

— Добрий вечір...

— Та й промок же, чорт забери, — сказав чоловік. — Ух...

— А ви, мабуть, з дороги?..

— Ви вгадали...

— О, так чого ж, у нас є чим зігрітися. Будь ласка: є московська, столична, коньяк, старка... А потім, прошу вас, ковбаска, буженинка, салатик, огірочки, сало варене, шинка, язичок з хроном.

При цьому буфетниця кілька разів грайливо поглядала в лівий куток, де висів перехідний червоний прапор, але приїжджий уже нічого не помічав. Відчувши якесь лоскотання в горлі від переліку, який робила буфетниця, він уже був заклопотаний вивченням того, що стояло під заскленим ковпаком буфету.

Через кілька хвилин чимало з того, що називала буфетниця, уже стояло на столі перед незнайомим у рогових окулярах. Він задоволено потер руки, скинув шапку, налив з пузатого графинчика в чарку. Випив, скривився, понюхав хліб і почав їсти.

Хвилин двадцять чи й двадцять п'ять приїжджий зосереджено, діловито пив та їв, старанно працюючи зубами. Коли дно графинчика просохло, підняв голову, озирнувся навколо, поманив пальцем офіціантку. Дівчина підійшла. Приїжджий підняв ліву руку і, хитнувши нею в бік графинчика, показав два пальці.

— Двісті? — запитала дівчина.

— Поки що...

Коли втретє було зволожене дно графинчика, весело сказав їй:

— О, у вас повний ажур...

Дівчина глянула на стелю, перепитала:

— Пробачте, я не зрозуміла вас... Ви щось сказали про абажур?

Приїжджий засміявся.

— Про який абажур?.. Я говорю: у вас повний ажур, тобто порядок.

— А... Пробачте, я думала про абажур...

— Їй-богу... Як в хорошому ресторані... Язичок, буженинка, ковбаса, га?..

Дівчина, згортаючи з ріжка столу в руку кришки, зауважила:

— Як же, у нас перехідний прапор... Уже рік.

Приїжджий відкинувся на спинку стільця.

— Перехідний прапор?

Було помітно, що дівчині приємно про це говорити, вона посміхнулася, ворухнувши бровами, з щирою радістю додала:

— У нас найкраща чайна на всю область.

— А-а, це цікаво... — чоловік забарабанив пальцями по столу, — це треба буде відзначити...

Він поклав руку на велику жовту шкіряну папку, що лежала на столі, погладив пальцями її.

Під час всієї цієї розмови приїжджий дуже пильно крізь скельця рогових окулярів з якимось улесливим виразом лисиці дивився на дівчину. Коли та вже готова була йти від столу, затримав її, поцікавився:

— Пробачте, як ваше ім'я?

Дівчина зніяковіла, на щоках проступив рум'янець.

— Марія...

— О, чудесне ім'я, — зрадів чоловік, — знаєте, Маріє, ви така красива...

Офіціантка ще більше зніяковіла, рум'янець залив її щоки.

— Був би я художник, обов'язково намалював би ваш портрет. Отакий-о великий...

Дівчина, здається, розгубилася, не знала, що робити — стояти на місці чи піти геть. Вона готова була образитися, але... але, власне, за що? Переминала в руках куций огризок олівця. Врешті, запитала:

— Вам більше нічого не потрібно?

Приїжджий засміявся:

— Мені багато чого потрібно... Але я хотів би, щоб ви зі мною... Сядьте, Маріє... Одну тільки чарочку... Га? Горілки не любите, то можна винця...

— Що ви?..

— Та почекайте, Маріє, бо пеле... пеле... Тьху ти чорт... Пеле...

Приїжджий раптом і здивувався, і зніяковів. Слово в нього явно не вимовлялося. Сердитий на самого себе, він, здається, зібрав усі сили і почав по складах:

— ...бо пе-ре-спі-ши-те-ся-а... О! А чайну вашу ми відзначимо... Він знову поклав руку на папку, погладив пальцями жовту шкіру.

— До речі, ви мене знаєте?

Дівчина поглянула на нього, на папку, злегка знизала плечима.

— Пробачте, не знаю... Ви, здається, вперше у нас...

Приїжджий задоволено засміявся.

— Люблю, коли тебе не знають... Їй-богу...

Він помітно, швидко хмілів. Важко перехиляючись через стіл, хотів було взяти дівчину за руку, але та відсмикнула її.

— Ну, чого ви? Я не жирафа і не кусаюсь... Просто ви мені подобаєтесь, Маріє...

Дівчина пішла від столу, тихо запитала в буфетниці:

— Хто це такий?

Та, дожовуючи шматочок ковбаси, здвигнула плечима:

— А хто його знає, мабуть, начальство якесь...

— Ох, начальство... — зітхнула офіціантка, — уже три графинчики стьобнув... Дурниці починає говорити...

Коли вчетверте просохло дно графинчика, було вже за десяту вечора. Чайна спорожніла, тільки в протилежному кутку за двома зсунутими столами сиділа гомінка компанія.

А приїжджому в рогових окулярах було явно скучно одному і він раз по раз кликав молоденьку офіціантку. Та кривилася, хмурила брови, але мусила підходити.

— Маріє, — говорив приїжджий, важко повертаючи язиком, — я бачу, ви мене уникаєте... А даремно... Я можу... О, ви мене не знаєте... Їй-богу... Ви мені подобаєтесь... Дозвольте, я вас поцілую...

Дівчина відверталася, йшла геть.

— Маріє... Маріє...

Скоро і галаслива компанія залишила чайну, але відвідувач у рогових окулярах нікуди не збирався. Навпаки, він скинув пальто і знову підняв два пальці лівої руки.

На цей раз підійшла сама буфетниця.

— Пробачте, — сказала вона з усмішкою, чарівно блиснувши золотим зубом. — Ми об одинадцятій зачиняємо чайну... Тепер без п'яти... Та й вам сьогодні, мабуть, уже досить... Краще піти на вулицю... подихати свіжим повітрям...

Відвідувач відхилився, заблимав очима, насупив брови...

— Почекайте, а хто ви?

Буфетниця посміхнулася ще люб'язніше:

— Хіба ви не пізнаєте, я — буфетниця...

— А, так це ви... А мені — Марію... Я її люблю і згоден віддати за неї один поцілунок...

Буфетниця за свою багаторічну роботу в чайній так майстерно навчилася розмовляти з одвідувачами, що, здається, могла б умовити, переконати, обвести навколо пальця самого рогатого чорта. Але на цей раз навіть її здібності нічого не допомогли. Чоловік не збирався залишати чайної. Та й куди йому, командировочному, йти, говорив він, коли в нього немає квартири. При цьому чоловік уже пропонував свої співсерця буфетниці, намагався піймати її руку...

Врешті, молода офіціантка не стерпіла, примружила очі:

— Ех ви, — сказала вона, гидливо скривившись, — а дома, либонь, дружина, діти...

Чоловік підняв голову.

— Е, та ви вгадали... Є дружина, і діти є... Та вони в мене не в обиді-і... Я їм ого-го-го-о...

Дівчина переклала зі столу на стілець жовту, товсту папку, зняла скатертину і, згортаючи її, продовжувала:

— Ви, мабуть, завтра ще не поїдете від нас... То прийшли б увечері в Будинок культури. Там якраз читатиметься лекція про здоровий, культурний побут... От би вам її послухати...

Приїжджий, почувши те, підняв брови, відкинувся на спинку стільця і раптом, мовби, протверезів:

— Що?

Він якусь хвилину дивився на офіціантку, на буфетницю і потім на всю чайну розсміявся:

— І-гі-гі-і... Оце здорово... Вони мене будуть повчати... Та давайте я вас, дорогенькі, за це поцілую... І-гі-гі-і-і...

Ще через півгодини, коли буфетниця, офіціантка та повариха стояли за буфетом і радилися, як їм бути далі з незнайомим, раптом хтось постукав у двері. Буфетниця виглянула у вікно і, певно, пізнавши когось із знайомих, побігла відчиняти.

Зайшла бабуся — чергова із готелю.

— А я дивлюся, у вас ще світиться. Дай, думаю, збігаю, може в дівчат ще окріп залишився, бо так чайку захотілося...

— Отож, — сказала буфетниця, — не було щастя, так нещастя помогло...

— А яке ж у вас нещастя?

— Та ось товариш із командировочних... Спати йому ніде... Може, там у вас знайдеться місце? Уважте для нас, тіточко Докіє. А ми вам чайку гаряченького дамо.

— А де ж той командировочний?

— Та он... — сказала буфетниця, показавши пальцем.

Жінка ступила кілька кроків, примружила короткозорі очі, пізнаючи чоловіка.

— Ага, — промовила весело, — так це ж мій голубчик. У нього ліжечко є честь-честю... Це ж той товариш, що завтра лекцію у клубі читатиме. Ось зараз, голубчику, я візьму окропу і підемо додому спатоньки, ось зараз...

Анатолій ДРОФАНЬ.

Київські комсомольські вікна сатири

Студент сільськогосподарської академії Клоков за короткий час тричі побував у витверезнику.

Хто це швендяє, хто тиняється?
Під парканами хто валяється?
Це, пробачте на слові, студент —
Витверезника штатний клієнт!

Начальник першої дільниці «Шляхбуду», Південно-Західної залізниці т. Волгін не дбає про побут молодих робітників.

Діла немає,
Лиш зверху лунає:
«Буде... обіцяю, дамо».

У магазині № 212 Печерського райсарчоторгу порушують постанову про заборону продавати дітям і підліткам спиртні напої й цигарки.

— Як дитині цигарки не дати?
Шкода ж дитяти...

У парку відстою вагонів немає стоків для води.

Розливаються калюжі
Ген під самий обрій...
А начальникам байдуже:
Їм і в бруді добре.

Робітник верстатобудівного заводу Лапай за останні 10 років одружився 12 раз.

ПЕРЕГІРЧИВ...

СПОВІДЬ

Студент V курсу політехнічного інституту Єлістратов після гулянки в ресторані «Абхазія» учинив бешкет на вулиці й опинився в міліції.

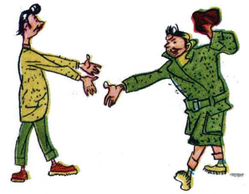

1. —До мене вдерлися невідомі.

4. — Обібрали до нитки.

2. — Затягли в темний підвал.

5. — Я кинувся до телефону...

3. — Почали лякати пострілами.

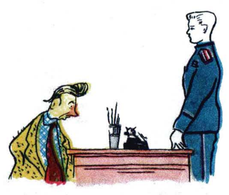

6. — Й ось я перед вами.

Один продав — другий купив. Той, що купив, звичайно гроші заплатив. А згодом той, що продав, сказав тому, що купив: «Повертаю тобі гроші, які ти заплатив, ще й добру додачу даю».

— Ну, де ви бачили такого дивака? — запитає читач.

Бачили. І навіть читали про нього у відповідному офіційному папері.

Шахта № 14 тресту «Боковоантрацит» відвантажила Миронівській державній районній електростанції (стоїть вона поблизу міста Єнакієво) 372 тонни вугілля. А в тому вугіллі було половина породи, тоб-то каменю. Від такого палива споживача кидає не в жар, а в холод і він починає натискувати на поставщика. Мусила шахта зробити перерахунок. Вартість усього вугілля 37.200 крб., а знижка за низьку якість скочила до 40.734 крб. Отже електростанція одержала вугілля безплатно плюс 3534 крб. доплати.

— А, та ми ж чули про таких, — пригадає читач. — Розповідають же в народі:

«Чи був на базарі?» — «Був». — «Що купив?»—«Козу».—«Що дав?»—«Сім кіп». «А за що продав?» — «За п'ять кіп!» — «На що ж так багато втратився?» — «Нічого, що багато, — аби свіжа копійка!»

Начальник шахти № 14 т. Папковський за свіжою копійкою не гнався... Він ганявся за хорошою цифрою, за високим процентом. Адже каміння, яке потрапило у вугілля, добру вагу має, «допомагає» виконанню плану вуглевидобутку. От на яку козу взяв курс начальник шахти!

Може тільки на шахті № 14 був такий випадок? Через недогляд?

Якби ж то так...

Шахтоуправління № 4 того ж таки тресту «Боковоантрацит» (начальник шахтоуправління т. Криворотов) відвантажило 365 тонн штибу антрациту, в якому зольність досягла 47,5%. Одержала шахта за той штиб 22.228 крб., а заплатила за понижену якість 21.005 крб.

А що робиться на шахті № 2 Провалля тресту «Свердловвугілля!» Начальник шахти т. Божко відвантажував вугілля, в якому було видимої породи як не половина, то дві третини. Після перерахунку шахта сплачувала споживачам вартість вугілля ще й доплачувала по 44 крб. за кожну тонну!

Тонна до тонни, сотня карбованців до сотні, а в кінці року сумний баланс: за минулий рік шахта № 2 Провалля доплатила споживачам 2 мільйони 208 тисяч карбованців!

На шахті № 13 цього ж таки тресту (начальник шахти т. Приходько) теж «збагачували» вугілля породою і заплатили за рік споживачам 2.187 тисяч крб.

Є старе шахтарське правило: «Хочеш давати вугілля — люби добувати породу». Це означає: коли хочеш виконувати план вуглевидобутку — завжди підганяй підготовчі роботи. Але ж на шахтах ще чимало керівників, які люблять не добувати, а додавати породу до вугілля.

А до чого доводять ці добавки? До того, що торік шахти Ворошиловградської області виплатили знижок за погану якість 261 мільйон карбованців!

— Що ж тут такого? — кажуть начальники шахт і керуючі трестами, які підвищують вуглевидобуток за рахунок породи.— Гроші державні. З однієї кишені беруться — в другу кладуться.

Шахти № 2 і № 13 тресту «Свердловвугілля» (про які ми вже згадували) відвантажили за рік разом з вугіллям 30.000 тонн видимої породи, під яку пішло 1500 залізничних вагонів.

А скільки ж вагонів зайняв даремно трест «Кадіїввугілля», коли він відвантажив за рік 583 тисячі тонн некондиційного палива?

На низьку якість вугілля скаржаться залізничники: «Паровози погано везуть». Скаржаться цукровики: «Не солодко нам від такого палива». Скаржаться коксохіміки: «Не можемо дати металургам хорошого коксу,— а вони без нього не можуть зварити якісного чавуну».

Одне за друге, друге за третє чіпляється...

Прабатьком бракоробів, як видно, був отой Хома, який одну качалку продав, а дев'ять бами йому на плечах побили. Чи ж б'є хто-небудь сучасних бракоробів, які сидять на шахтах?

Їх не тільки не б'ють, а навіть не лякають. Навпаки — б'ють тих, що пробують голос проти бракоробства підняти.

Начальники відділів технічного контролю шахт повинні слідкувати за тим, щоб вугілля було вугіллям. Але ж вони підкоряються начальникам шахт. І коли шахта видає некондиційне паливо, начальник не думає над тим, як його збагатити, а шукає способів, як його сплавити споживачеві. В такому разі він викликає начальника ВТК і наказує: «Придумай там що-небудь». І той придумує. Найчастіше пише в документах липові дані про якість.

Начальник ВТК шахти № 66 тресту «Свердловвугілля» т. Томак забракував якось два вагони низькоякісного палива сорту АК — «антрацит кулак». Начальник шахти т. Задирака за той антрацитовий кулак зразу ж показав Томакові свого кулака і зняв його з роботи.

Не дарма на шахтах кажуть: «Наше ВТК і носа не витика!»

І уявіть собі, що нічого нового ми не сказали. Про відвантаження низькоякісного вугілля шахтами Донбасу знають усі, кому знати належить.

Союзне Міністерство вугільної промисловості не раз і не два в своїх директивах про це писало. Писало і вимагало. Міністерство вугільної промисловості УРСР теж своїм главкам і трестам писало та вимагало. А на ділі все, як було.

Чому ж так? Та тільки тому, що все писалося для форми. А на ділі — давай, натискуй, як завгодно збільшуй процент виконання плану!

Ні, на такому кривому коніку далеко не заїдеш!

Л. ГРОХА,
спец. кор. Перця.

м. Ворошиловград.

Лялькова комедія

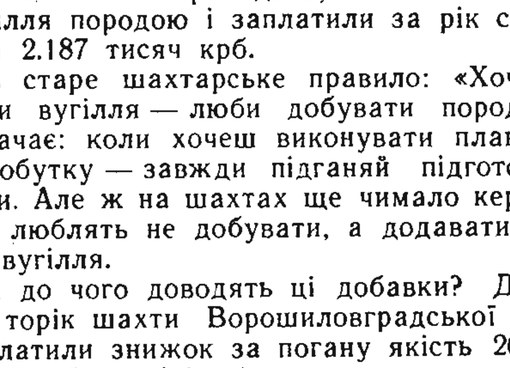

Не часто я з Лідою
Магазини відвідую,
Та минулої, друзі, неділі
У сусідовім автомобілі
Прокатався я з нею до міста.
Це подія була урочиста —
Хто про неї в дитинстві не марив!

...Ми зайшли в магазин
культтоварів.
Як розбіглись Лідусині очі!
І ведмедя, й кота вона хоче,
І лисичку-сестричку, і зайця...
Раптом погляд її зупиняється
На великій усміхненій ляльці.
Бачу — трусяться Лідині пальці.
— Хочу ляльку таку я, татусю...—
Аж очима вбирає, дивлюся.
Не купить — буде рік побиватися.
— Скільки коштує лялька?
— Сто двадцять. —

Признаюсь вам: поняв мене жах—
Аж мені потемніло в очах.
Всі також почали дивуватися:
— Ну, за що, поясніть ви, сто
двадцять?!
— Як за що?! — Пояснили охоче:
Адже лялька заплющує очі!
Спересердя гукнув я образливо:
— А бодай би вже їй
повилазило! —
Підхопив я засмучену Ліду.
— Хто їх робить? Адреса? Поїду!

* * *

Синя вивіска, мов калька:

Комбінат
«МЕХПРОМДИТЛЯЛЬКА»

Два швейцари. Охорона
(Неприступна ніби зона!).

Три кур'єри (для підпряжки!)
Цілий день ганяють шашки.
А в дирекції, в конторі —
Там, як риби в Чорнім морі,
Роботяг усяких сила —
І при ділі і без діла.
Зами, поми, референти,
Лялькознавці і агенти,
Калькуляторів аж п'ять
(Вираховують проценти —
Скільки з ляльки треба взять).
Що й казать — потужний штат.
Виробництво ж! Ком-бі-нат!
Скільки лялька та народу
І годує й зодяга!
І — кінці, як кажуть, в воду...
Тож то лялька дорога!
А заглянув я у цех,
Де ті ляльки роблять, — ех!
Мовчки я зітхнув лише:
Ставши довгими рядами,
І руками і ногами
Місять тут пап'є-маше.
У старім дірявім тазі
Варять клей на керогазі.
Двоє — штурмом! — п'ять ночей
Точать осі для очей...
Чад і сморід. Пилюга...
Тож то лялька дорога!

Лялькам вовну для волосся
Доставляють з... Калача.
А чекати довелося —
Посилають штовхача.
І зростають день при дні
Лиш витрати накладні.
Кругла сума набіга —
Тож то лялька дорога!

* * *

Ясно тепер вам, друзі,
Чом дорогі ті лялі?
Чом їх нема в Лідусі,
В Олі, в Оксанки, в Галі...

Світле в дітей дитинство —
Гратись дитина хоче.
Тож на таке безчинство
Не закриваймо очі!

Валентин ЛАГОДА.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

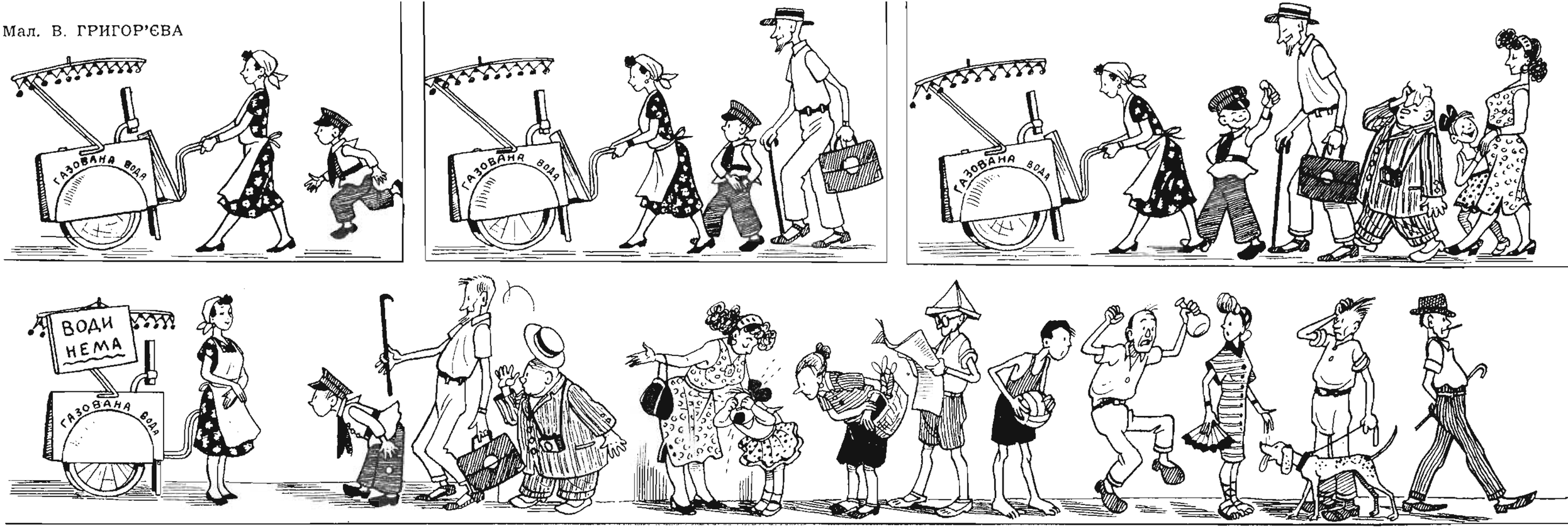

ВІН та ВОНА

На лікаря Андріяшівської лікарської дільниці, Глинського району, Сумської області, Надію Кіндратівну Чернишову звалилася біда. Виявилося, що її чоловік — завідуючий вищезгаданою дільницею Андріян Федотович Глоба — шахрай. Виявилося, що і лікарський диплом у нього фальшивий, і сам він хапун такий, що ні з чим не розминається.

Довго і важко розлучався завідуючий Сумським обласним відділом охорони здоров'я т. Абраменко з Глобою. Навіть фальшивий диплом залишив йому для продовження кар'єри.

Затужила лікар Чернишова в розлуці з чоловіком. А на її смуток дивлячись, і завідуючий обласним відділом т. Абраменко запечалувався. Думав він, думав, чим би Глобину дружину потішити, та й надумався: призначив Чернишову завідуючою дільницею.

Натхненна його добротою, взялася Чернишова до діла. І побачив персонал лікарні, що орудує вона анітрохи не гірше свого чоловіка-шахрая. Коли той завідував лікарнею, тримало подружжя трійко свиней і дві голови великої рогатої худоби, а технічні працівники лікарні ту худобинку доглядали, годували. Для милого подружжя на кухні лікарні з казенних продуктів їсти варили. Чернишова заведений мужем порядок і поголів'я худоби зберегла. Як користувалась інвентарем лікарні, від ліжок до наволочок включно, так і користується. Тільки готові страви з кухні лікарні бере тепер лише для себе.

Правда, є й деякі зміни в господарстві лікарні. Ганок лікарні, що при Глобі похилився, тепер зовсім розвалився, колись потріскана штукатурка вже обвалилася. Коні, які стояли під дірявим дахом, тепер просто неба опинилися.

А так усе, як при Глобі. Писали ревізори про його самопостачання, зловживання та безгосподарність. Точнісінько те саме і про Чернишову пишуть.

Одна авторитетна комісія ще півроку тому зробила висновок, що треба Чернишову розлучити з лікарнею.

Але завідуючий обласним відділом т. Абраменко, видно, пам'ятаючи про «заслуги» її мужа і її вміле наслідування чоловікові, рішуче тримає Чернишову при лікарні й дивиться крізь пальці на її спосіб життя.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти певне не знаєш, як легко бути гіпнотизером? І ми не знали, аж поки не стали свідками того, як голова виконкому нашої Горлівської міськради т. Ушев загіпнотизував працівників Міністерства комунального господарства УРСР.

Щоб когось загіпнотизувати, треба його увагу сконцентрувати на чомусь блискучому. Керівники нашої міськради на чолі з т. Ушевим обрали для цього два центральні проспекти міста. Вони подбали, щоб тут був шик і блиск. У центрі міста тьмяно вилискує асфальт, зеленіють дерева, яскраво світять ліхтарі... А трохи далі від центральних проспектів — у міських селищах Ксенівці, Майському і Стінках — люди вночі світять очима та каганцями. Не те що асфальту,— звичайних брукованих доріг немає. У негоду навіть машини з хлібом дістатися сюди не можуть. Але цього ні обласні, ні республіканські працівники комунального господарства чомусь недобачають. Їх наш голова міськради засліпив блиском двох центральних вулиць.

Чи не взявся б ти, Перче, розгіпнотизувати засліплених комунальників? Зроби таку ласку, розкрий їм очі на те, чого вони не бачать, або ж бачити не хочуть.

ЖИТЕЛІ ГОРЛІВКИ
(62 підписи).

Сталінська область.

Мал. БЕ-ША

З відомчих санаторіїв, перед передачею їх органам охорони здоров'я, часто вивозиться устаткування, меблі і т. д.

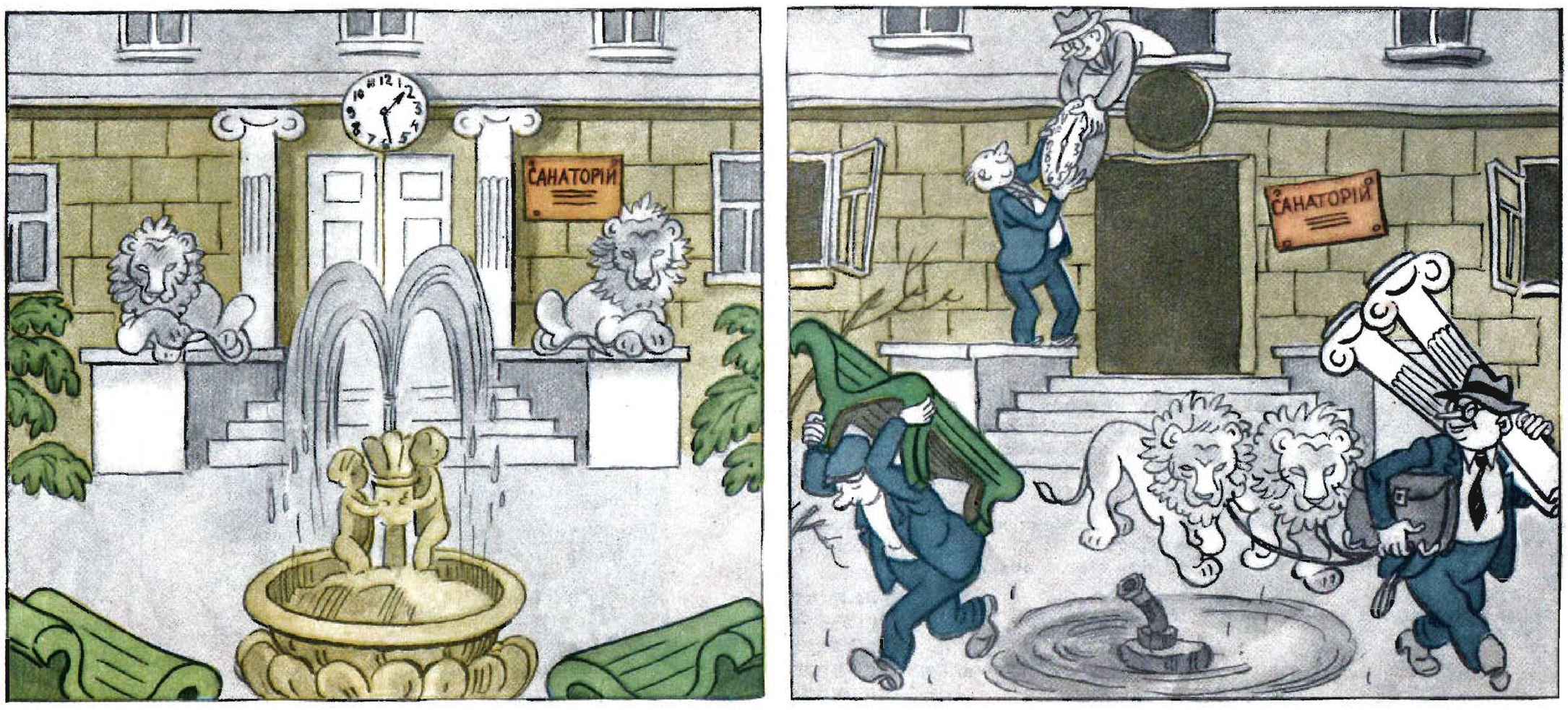

Передали... куті меду.

Мал. К. АГНІТА

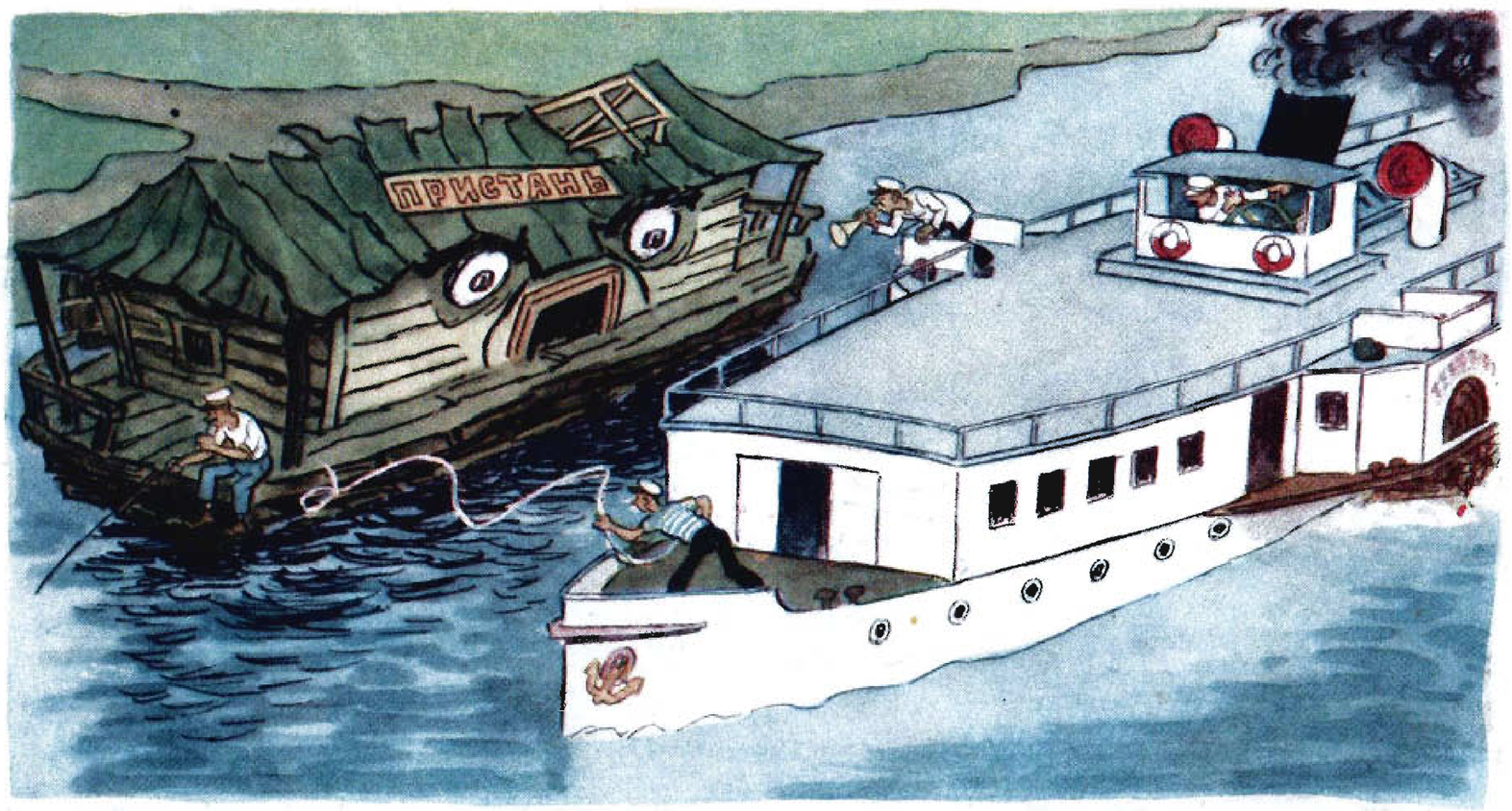

Пристань: Не приставай до мене, бо лихо буде!

Недарма сказано...

1

— «Що написано пером, не витягнеш і волом», —

кажуть тепер про письмові столи виробництва Лубенського фанерно-мебльового комбінату (на Полтавщині). Якщо у лубенський стіл покладеш щось написане пером, то на другий день шухляду справді не витягнеш і волом...

2

— «Наївся, аж лоб твердий», —

сказав один відвідувач Котовської чайної № 3 (Одеська область). З'ївши миску гіркокислого борщу, відвідувач пішов одержувати пюре (у чайній запроваджено самообслуговування), зачепився на дірявій, вибоїстій підлозі і набив на лобі тверду, як камінь, гулю.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

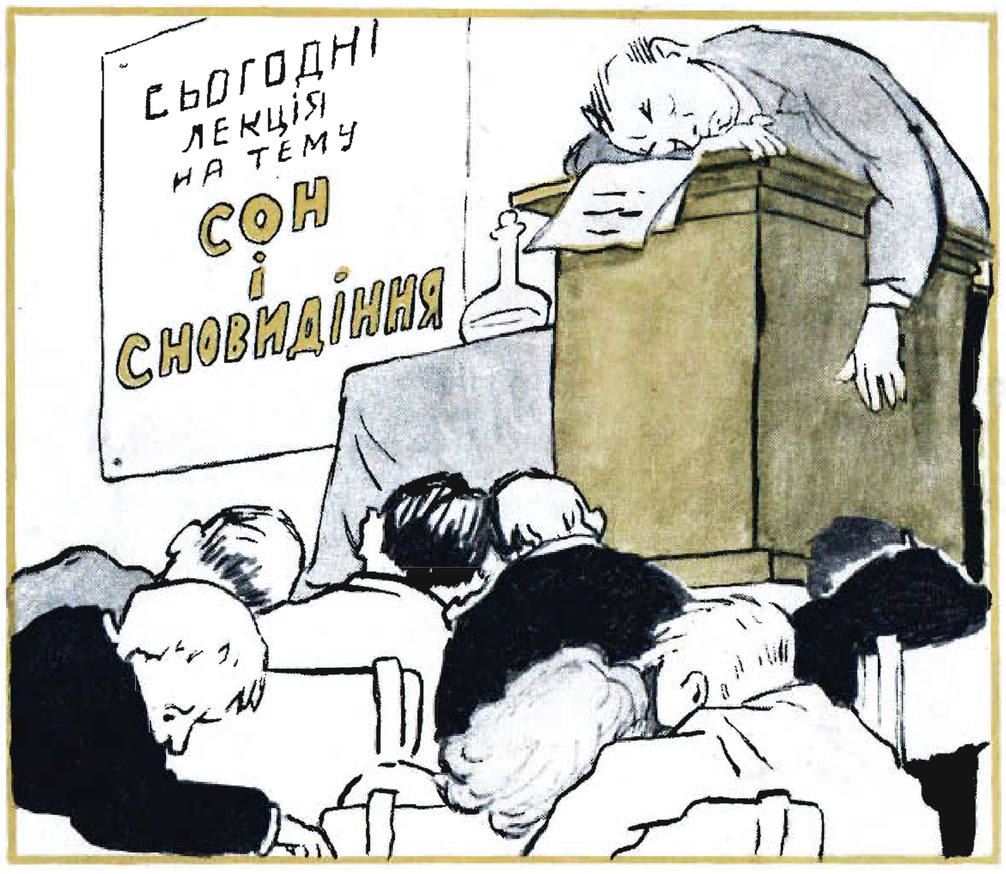

ДОБАЛАКАВСЯ.

МАСЛО З ТОГО СВІТУ...

До 1949 року Олексій Степанович Масло був цілком реальною особою. Жив він собі та поживав в Охтирці на Сумщині. Про житейські справи чоловік дбав, будинок збирався споруджувати, позичку — 10 тисяч карбованців — у Сумському облкомунбанку на це взяв... А як узяв же Масло тії гроші, так і одпала у нього охота до власного будинку. Прохвиськав державні гроші та й зник по тому.

І почалася відтоді містика, чортовиння, потойбічна таємничість. Заходився Сумський облкомунбанк розшукувати боржника. Полетіли листи з банку до органів міліції та до органів юстиції — допоможіть, мовляв, встановити адресу злісного боржника: треба йому виконавчий лист вручити. І відгукнулися міліція та юстиція з Сталінської області.

Якщо вірити тамтешнім органам міліції, то О. С. Масло живе собі та поживає то в Макіївці, то навколо неї товчеться. Часто міняє там посади й адреси, але далі нікуди не потикається.

А якщо вірити органам юстиції Сталінської області і судам Кіровського та Радянського районів міста Макіївки,— то такого О. С. Масла нема там і близько. Так і відповідають Сумському облкомунбанку: нема Масла. Нема кому виконавчий лист вручити, нема з кого гроші стягати.

Міліція пише своє, а юстиція — пише своє. Пише своє й Масло. Шле листи до... Сумського облкомунбанку. І на конвертах тих листів стоїть поштовий штемпель «Макіївка». Тільки адреси своєї Масло завбачливо не повідомляє.

Не інакше, як хитромудрий Олексій Степанович живе без сталої адреси на тому світі, в Макіївку спускаючись тільки для того, щоб листа в поштову скриньку вкинути.

А макіївська юстиція така забобонна, що боїться того Масла за комір взяти та на ту лаву посадити, що за ним плаче ревно...

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Трапилася оце в нас нечувана і небачена досі чудасія. Однієї весняної ночі з поля нашої артілі ім. Горького, Ровенського району, зникло, щезло, мов крізь землю провалилося 100 тонн гною і перегною. Не дивуйся, це істинний факт. Всю зиму ланкова Віра Будник із своїми подругами вивозила той гній на свою ділянку під майбутні буряки.

І от за одну ніч — на п'яти гектарах не залишилось жодної купи добрив! Зате залишились сліди копит, коліс, чобіт, лопат... Було ясно, що якийсь хлюст украв гній. Хапонув 100 тонн за одним махом.

Знайти винуватця вдалося без собачки-шукача. Сліди привели ланкову на поля сусіднього колгоспу ім. Кірова. Кажуть, що наш сусід, голова цього колгоспу С. І. Захарченко, днів зо три організовував колону підвід на це недобросусідське діло. Добрив із свого господарства він не вивіз, на чужий гній поласився. А тепер ходить і посміхається: от, мовляв, який я хитрий!

Хочемо сказати С. І. Захарченкові, що коли він, чого доброго, здумає і врожай з нашого поля перевозити крадькома на своє поле, то хай знає, що йому ті хитрощі можуть боком вилізти.

В. ЗАЙЦЕВ,
голова колгоспу.
П. КРУКОВЕЦЬ,
секретар парторганізації.
ШКУРНИК,
агроном колгоспу.

Ровенська область.

Мал. Д. ГРИНЬКА

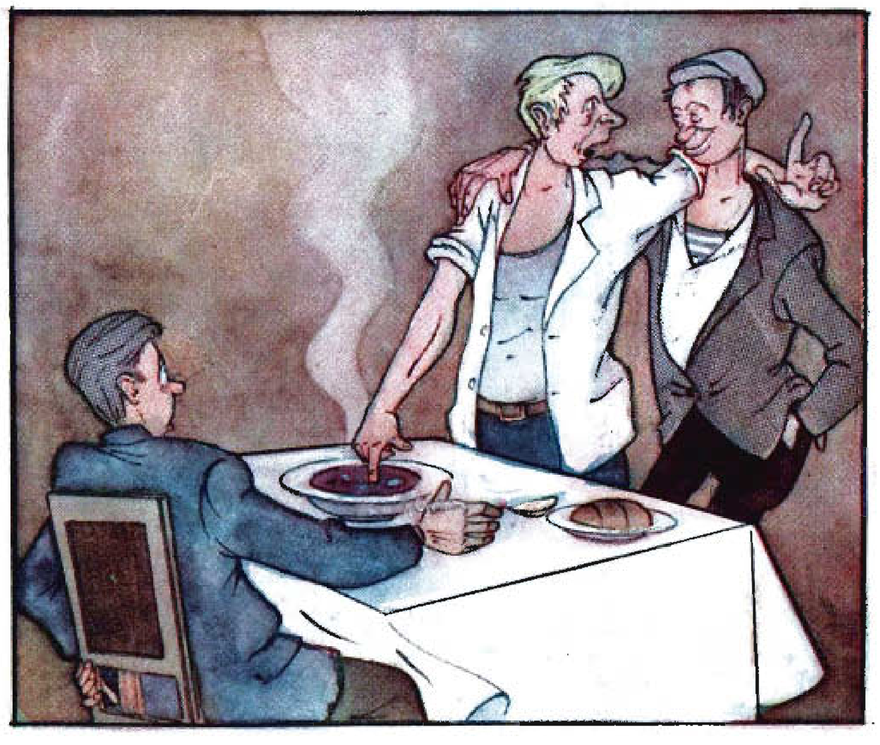

— Васю, замовляй борщ, він ще гарячий.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

УТКОНОС

Георгій РУСАФОВ

ЦАР-ДУРЕНЬ

(казка)

В одному царстві жив колись цар. Народ називав його Цар-дурень, але він вважав себе мудрим. Щоб показати свою мудрість, цар наказав оповістити все царство, що дасть дві торби золотих тому, хто розповість йому якусь брехню.

Того ж дня молоді й старі, багаті й бідні, розумні й дурні рушили до царського палацу. Та хто що не розповідав, цар тільки чухав потилицю і казав:

— Та це ж не брехня, а правда.

І люди виходили з царського палацу з порожніми руками.

Нарешті, вирішив спробувати щастя у Царя-дурня Сіромаха з Сіреманії. Він запріг кривого вислюка, перекинув йому через спину дві порожні торби й одного дня вдосвіта прибув до царя:

— Ха-ха-ха! Подивіться на цього голодранця,— голосно засміявся цар.— Він так вірить у свій успіх, що навіть торби для золотих почепив на вислюка!

Розсміялися й царедворці, а Цар-дурень крикнув:

— Гей, голодранцю, бреши, але знай, що, коли не зумієш виграти золоті, я накажу бити тебе батогом сто разів, щоб ти добре запам'ятав той день, коли рішив перебрехати наймудрішого з мудрих царів... Ну, яку ж брехню ти мені скажеш?

Сіромаха почав розповідати:

— Край нашого села є криниця, в якій висохла вода.

— Це твоя брехня, голодранцю? — крикнув Дурень.

— Одного дня я почав копати ту криницю,— не слухаючи царя, вів далі Сіромаха.— Копав день, копав місяць, копав рік, але замість води показалося світло!..

Оглянувшись, я побачив, що продовбав усю землю й опинився на другому кінці її.

— Куди ж тепер? — подумав я: чи повертатися назад, чи залишитися там з незнайомими людьми! Раптом дивлюся — мій дід і твій дід сваряться в саду. Я підійшов до них і побачив, що вони вже почали битися. Мій дід так бив твого діда, що з нього аж пір'я летіло! Я насилу розборонив їх! Потім розпитав, за що ж мій дід б'є твого діда. Виявилось, що давно, коли мій дід разом з твоїм пасли свині, у твого діда пропала льоха. Мій дід допоміг твоєму дідові знайти її. В подяку за це твій дід обіцяв моєму дідові, коли стане царем, дати дві торби золотих. Він став царем. Залишив на престолі своїх дітей і онуків, але досі не віддав боргу дідові. Тепер я прийшов, царю, не брехати тобі, а одержати те, що твій дід винен моєму ще з того часу, коли вони вдвох пасли свині!..

— Я-я-як!? — позеленівши від гніву, вигукнув цар.— Дід наймудрішого царя ніколи не був свинопасом! Головою заплатиш за цю брехню, негіднику!..

— Що ти сказав, царю?—спокійно спитав Сіромаха.— Це брехня? То коли це брехня, накажи наповнити мої торби золотими. Коли ж правда, віддай мені те, що твій дід винен моєму дідові... Адже ти не порушиш царського слова.

Сказавши це, Сіромаха прикусив язика.

Щоб швидше спекатись Сіромахи, Цар-дурень наказав наповнити його торби золотими.

Переклад з болгарської Л. ГОРЯЧКО.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У фейлетоні «Я знаю!.. Я все знаю!..» («Перець» № 3) писалося про безладдя у Гутянському дитячому будинку (Богодухівський район на Харківщині).

Начальник відділу дитбудинків Міністерства освіти УРСР т. Ляпін повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. Директора дитбудинку Церковного з роботи знято.

★ У тому ж номері журналу було вміщено листа про те, що Синельниківський цегельний завод протягом двох років не повертав колгоспові імені Мічуріна (Павлоградський район на Дніпропетровщині) 11.226 крб.

Після виступу Перця завод повністю розрахувався з колгоспом.

★ Голова виконкому Тлумацької райради, Станіславської області, т. Прокопенко переселив учнів Нижнівської школи з інтернату до колишнього приміщення птахоферми. Про це у № 4 журналу було надруковано листа.

Бюро Тлумацького райкому партії, обговоривши листа, зобов'язало т. Прокопенка протягом десяти днів забезпечити школу приміщенням для інтернату.

★ У фейлетоні «Не кажи ДВОП!» («Перець» № 5) критикувалися хиби в роботі Донецького шахтоуправління тресту «Краснодонвугілля».

Як повідомив начальник «Головдонбасантрациту» т. Шибаєв, наведені у фейлетоні факти ствердились. За незабезпечення організаційно-технічного керівництва начальника Донецького шахтоуправління т. Стрижиченка з роботи знято.

★ У тому ж номері журналу було вміщено листа про те, що директор інкубаторної станції т. Сікорський (Кривоозерський район на Миколаївщині) затримував передачу токарного верстата середній школі № 1, хоч про це була спеціальна постанова райвиконкому.

Секретар Кривоозерського райкому КП України т. Гацуц повідомив, що верстат передано школі, а т. Сікорського за несерйозне ставлення до виконання службових обов'язків і за невиконання постанови райвиконкому з роботи знято.

★ У № 6 журналу було надруковано фейлетон «Буря в склянці води», в якому критикувалася робота судових органів м. Львова за тяганину в справі незаконного продажу будинку гр. Гисю.

Голова Верховного Суду УРСР т. Нощенко повідомив редакцію, що критика роботи судових органів м. Львова визнана правильною. Верховний Суд УРСР справу вирішив остаточно. Договір на купівлю-продаж будинку на підставі ст. 30 Цивільного кодексу УРСР та Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26/VIII—1948 року визнано недійсним. Будинок передано у державний житловий фонд.

★ У тому ж номері журналу, в замітці «Покорителі стихії», писалося про те, що начальник Долинської міської пожежної команди Лукашин не відповідає своєму призначенню.

Як повідомив начальник пожежної охорони УМВС по Станіславській області т. Бойко, начальника пожежної команди Лукашина і старшого шофера Мадясова з роботи знято.

★ Про неетичну поведінку агентів квартирно-посередницького бюро Євпаторійської артілі ім. Караєва розповідалося у фейлетоні «Дорогі послуги» («Перець» № 7).

Кримська облпромрада запропонувала правлінню артілі ім. Караєва звільнити з роботи несумлінних працівників і знизити ціни за послуги агентів.

★ Директор Веренчанської МТС т. Фішич (Чернівецька обл.) заправив з колгоспу ім. Кобилянської велику суму грошей за перевозку дров. Про це писалося в журналі № 9 («Механізоване марнотратство»).

Як повідомив Заставнівський райком КП України, рахунок, про який писалося, анульовано і колгоспові виписано інший. На винуватців накладено адміністративні стягнення.

★ У листі, вміщеному в № 10 журналу, писалося про те, що ліспромгосп № 20 (Яремчанський район, Станіславської обл.), неповністю відвантажив будівництву Сандрацької ГЕС, Вінницької обл., лісоматеріал, і до того ж значно завищив його сортність.

Після виступу Перця завідуючого вантажним пунктом ліспромгоспу Карбащевського з роботи знято. Збитки, завдані Сандрацькій ГЕС, повністю віднесено на рахунок винного.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (336) (на украинском языке). Підписано до друку 27/VI 1956 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09024. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2803. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Зарубіжна сатира

Без слів.
(«Ойленшпігель» — Берлін).

ГЛОБУСНА ПРОБЛЕМА КАПІТАЛІСТА

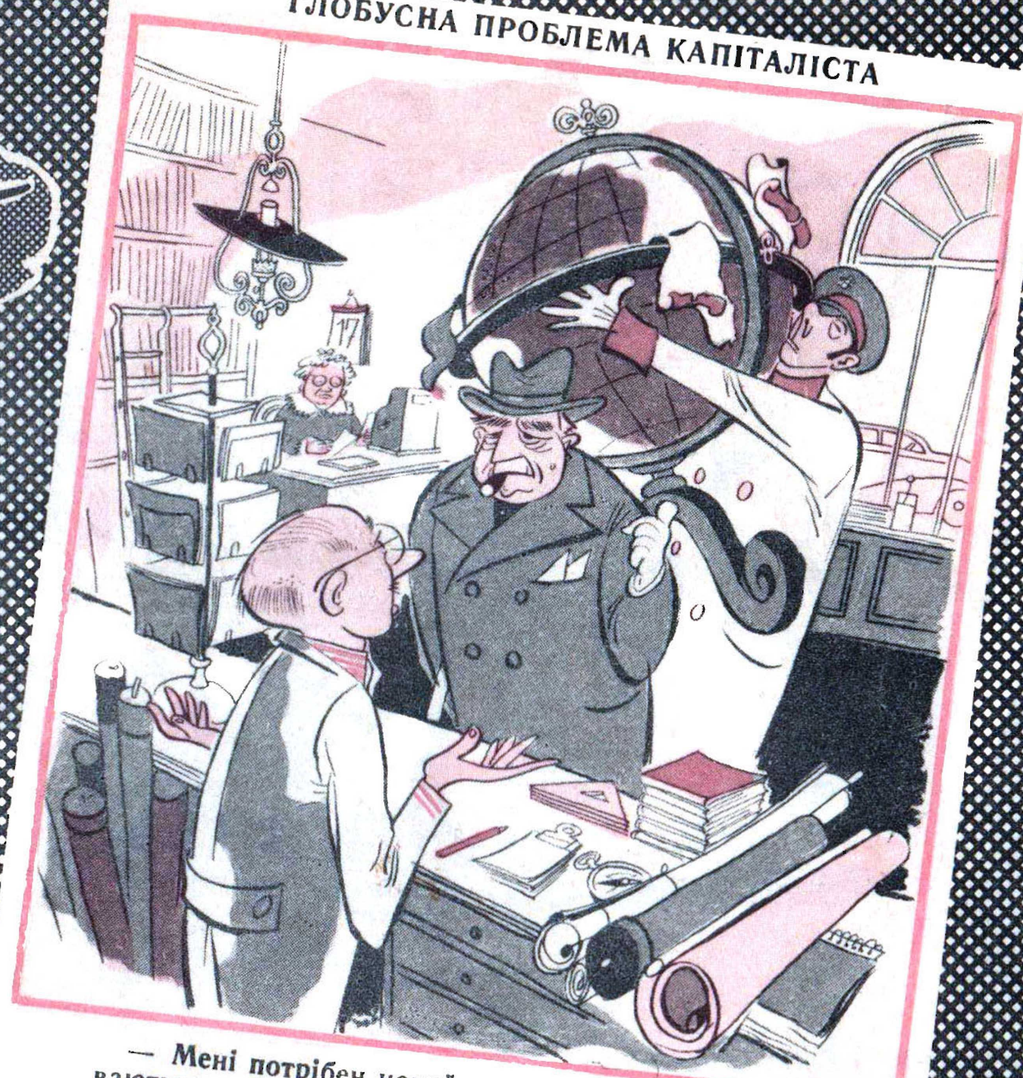

— Мені потрібен новий глобус, бо з цього одриваються усі колонії.
— Новий глобус тепер готують, але на ньому колоній зовсім не буде.
(«Лудаш Маті» — Будапешт).

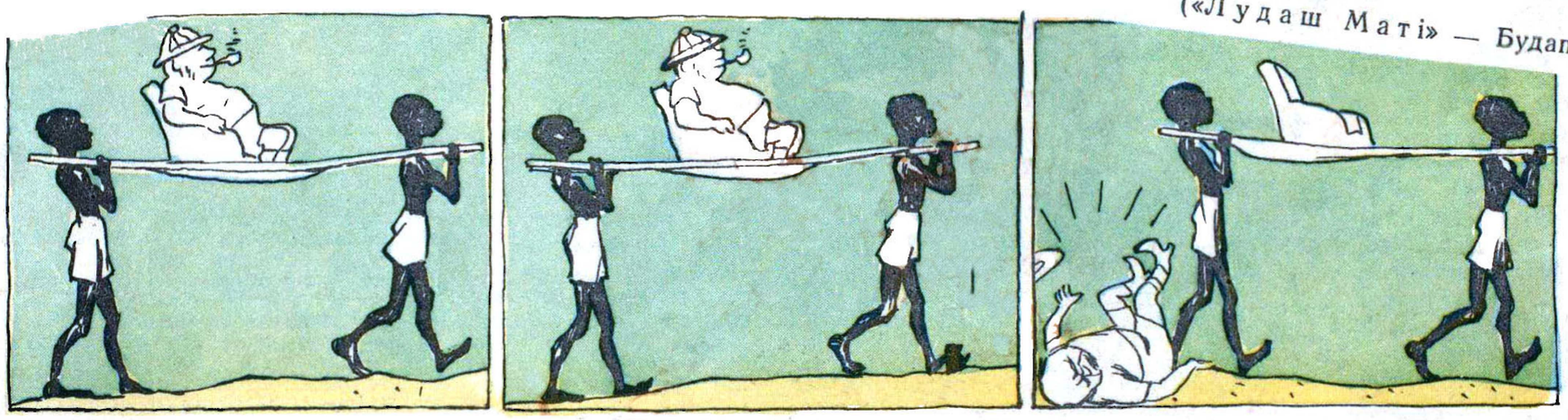

Колоніальна прогулянка.
(«Стршел» — Софія).

— Так зникають мої опори.
(«Альгемеен хандельсблат» — Амстердам).

— Геть звідси, мерзотнику, це ж провокація!
(«Дикобраз» — Прага).

Економічна допомога слаборозвиненим країнам.
(«Урзіка» — Бухарест).